HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

20 ianuarie 2021*

„Trimitere preliminară – Directiva 2010/24/UE – Articolul 16 – Recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri – Asistență reciprocă – Cerere de măsuri asigurătorii – Decizie judiciară din statul membru solicitant în vederea punerii în aplicare a unor măsuri asigurătorii – Competența instanței din statul membru solicitat de a aprecia și a reevalua justificarea acestor măsuri – Principiile încrederii reciproce și recunoașterii reciproce”

În cauza C-420/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Riigikohus (Curtea Supremă, Estonia), prin decizia din 29 mai 2019, primită de Curte la 29 mai 2019, în procedura

Maksu- ja Tolliamet

împotriva

Heavyinstall OÜ,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta (raportoare), vicepreședinta Curții, domnul L. Bay Larsen, doamna C. Toader și domnul N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Heavyinstall OÜ, de S. Koivuaho, în calitate de mandatar;

– pentru guvernul estonian, de N. Grünberg, în calitate de agent;

– pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér și R. Kissné Berta, în calitate de agenți;

– pentru guvernul suedez, de H. Eklinder, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg și A. Falk, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de W. Roels și E. Randvere, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: estona.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 17 septembrie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 16 din Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri (JO 2010, L 84, p. 1, rectificare în JO 2010, L 100, p. 17).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Maksu- ja Tolliamet (Administrația Fiscală și Vamală, Estonia) (denumită în continuare „MTA”), pe de o parte, și Heavyinstall OÜ, pe de altă parte, în legătură cu aplicarea, în Estonia, a unor măsuri asigurătorii solicitate de autoritatea fiscală finlandeză împotriva acestei societăți.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentele (1), (4) și (6) ale Directivei 2010/24 enunță:

„(1) Asistența reciprocă dintre statele membre pentru recuperarea creanțelor reciproce și a creanțelor Uniunii cu privire la anumite taxe și alte măsuri contribuie la funcționarea corectă a pieței interne. Aceasta asigură neutralitatea fiscală și a permis statelor membre să elimine măsurile discriminatorii de protecție în tranzacțiile transfrontaliere menite să prevină frauda și pierderile bugetare.

[…]

(4) Pentru a proteja mai eficient interesele financiare ale statelor membre și neutralitatea pieței interne, este necesară extinderea domeniului de aplicare al asistenței reciproce în materie de recuperare la creanțele legate de taxe, impozite și drepturi care nu sunt încă acoperite de asistența reciprocă în materie de recuperare, în timp ce, pentru a putea răspunde creșterii numărului cererilor de asistență și pentru a obține rezultate mai bune, este necesar ca asistența să fie mai eficientă, mai eficace și mai ușor de pus în practică. […]

[…]

(6) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere competenței statelor membre de a stabili măsurile de recuperare disponibile în temeiul legislației naționale a acestora. Cu toate acestea, este necesar să se garanteze că nici disparitățile dintre legislațiile naționale, nici lipsa de coordonare între autoritățile competente nu pun în pericol buna funcționare a sistemului de asistență reciprocă stabilit prin prezenta directivă.”

4 Articolul 14 alineatele (1) și (2) din această directivă prevede:

„(1) Litigiile cu privire la creanță, la titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau la titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat și litigiile legate de validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitant sunt de competența organismelor competente ale statului membru solicitant. Dacă, în cursul procedurii de recuperare, creanța, titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat este contestat(ă) de o parte interesată, autoritatea

solicitată informează respectiva parte interesată că o astfel de acțiune trebuie introdusă de aceasta din urmă în fața organismului competent al statului membru solicitant, în conformitate cu actele cu putere de lege în vigoare în statul respectiv.

(2) Litigiile cu privire la măsurile de executare luate în statul membru solicitat sau cu privire la validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitat sunt introduse în fața organismului competent al statului membru respectiv în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative ale acestuia.”

5 Potrivit articolului 16 din directiva menționată:

„(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată ia măsurile asigurătorii necesare, dacă acestea sunt permise de legislația sa națională și în conformitate cu practicile sale administrative, pentru a asigura recuperarea în cazul în care creanța sau titlul care permite executarea în statul membru solicitant este contestat(ă) la momentul formulării cererii sau în cazul în care creanța nu face încă obiectul unui titlu care să permită executarea în statul membru solicitant, în măsura în care sunt de asemenea posibile măsuri asigurătorii, într-o situație similară, în temeiul legislației naționale și al practicilor administrative ale statului membru solicitant.

Documentul elaborat pentru a permite aplicarea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitant și referitor la creanța pentru care se solicită asistența reciprocă, dacă este cazul, însoțește cererea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitat. Acest document nu face obiectul niciunui act de recunoaștere, completare sau înlocuire în statul membru solicitat.

(2) Cererea de măsuri asigurătorii poate fi însoțită de alte documente referitoare la creanță, emise în statul membru solicitant.”

6 Articolul 17 din aceeași directivă prevede:

„Pentru punerea în aplicare a articolului 16, se aplică *mutatis mutandis* articolul 10 alineatul (2), articolul 13 alineatele (1) și (2) și articolele 14 și 15.”

7 Articolul 18 din Directiva 2010/24 prevede:

„(1) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistența prevăzută la articolele 10-16 dacă recuperarea creanței este de natură să genereze, din cauza situației debitorului, grave dificultăți de ordin economic sau social în statul membru solicitat, în măsura în care actele cu putere de lege, actele administrative și practicile administrative în vigoare în respectivul stat membru permit o astfel de excepție în cazul creanțelor naționale.

(2) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistența prevăzută la articolul 5 și la articolele 7-16 dacă cererea inițială de asistență în conformitate cu articolele 5, 7, 8, 10 sau 16 este efectuată cu privire la creanțe care au o vechime mai mare de cinci ani, acest termen începând de la momentul scadenței creanței în statul membru solicitant și până la momentul cererii inițiale de asistență.

Cu toate acestea, în cazurile în care creanța sau titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sunt contestate, se consideră că termenul de cinci ani începe din momentul în care în statul membru solicitant se stabilește faptul că nu mai este posibilă contestarea creanței sau a titlului care permite executarea.

În plus, în cazurile în care se acordă o amânare a plății sau un plan de eșalonare a plății de către autoritățile competente din statul membru solicitant, se consideră că termenul de cinci ani începe din momentul în care întregul termen de plată s-a încheiat.

Cu toate acestea, în aceste cazuri, autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistență cu privire la creanțe care sunt mai vechi de zece ani, termen calculat de la momentul scadenței creanței în statul membru solicitant.

(3) Un stat membru nu este obligat să acorde asistență dacă valoarea totală a creanțelor reglementate de prezenta directivă, pentru care se solicită asistență, este mai mică de 1 500 [de euro].

(4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele refuzului unei cereri de asistență."

8 Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1189/2011 al Comisiei din 18 noiembrie 2011 de stabilire a unor norme referitoare la anumite dispoziții din Directiva 2010/24 (JO 2011, L 302, p. 16), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2017/1966 al Comisiei din 27 octombrie 2017 (JO 2017, L 279, p. 38) (denumit în continuare „Regulamentul nr. 1189/2011"), stabilește, astfel cum reiese din articolul 1 din acesta, normele de aplicare, printre altele, a articolului 16 alineatul (1) din Directiva 2010/24.

9 Potrivit articolului 15 din Regulamentul nr. 1189/2011:

„(1) Cererile de recuperare sau de măsuri asigurătorii includ o declarație privind îndeplinirea condițiilor prevăzute de Directiva 2010/24/UE pentru inițierea procedurii de asistență reciprocă.

(2) În cazul unei cereri de măsuri asigurătorii, această declarație poate fi completată cu o declarație care să precizeze motivele și circumstanțele cererii, în conformitate cu modelul stabilit în anexa III."

10 În conformitate cu punctele 2.2 și 2.3 din modelul care figurează în anexa III la Regulamentul nr. 1189/2011, cererea de măsuri asigurătorii poate fi însoțită fie de o decizie administrativă care permite luarea de măsuri asigurătorii, fie de o decizie judiciară care justifică luarea măsurilor asigurătorii.

Dreptul estonian

11 Articolul 130 alineatul (1) din Maksukorralduse seadus (Legea privind organizarea impozitelor, denumită în continuare „MKS") prevede măsurile care pot fi luate de autoritatea fiscală pentru a proceda la recuperarea creanțelor prin executare silită, în cazul în care persoana impozabilă nu și-a îndeplinit obligația financiară în termenul prevăzut de această lege.

12 Articolul 136^1 din MKS, intitulat „Punerea în aplicare a unor măsuri asigurătorii înainte de stabilirea creanței sau a obligației financiare", prevede următoarele:

„(1) În cazul în care, la inspecția privind achitarea corectă a impozitelor, ia naștere suspiciunea întemeiată conform căreia, după stabilirea obligației sau a creanței financiare rezultate dintr-o lege fiscală a cărei executare se poate dovedi, ca urmare a acțiunilor persoanei impozabile, excesiv de dificilă sau imposibil de realizat, șeful biroului fiscal sau un funcționar mandatat de acesta poate să adreseze o cerere Tribunalului Administrativ, pentru ca acesta să autorizeze o măsură executorie prevăzută la articolul 130 alineatul (1) din prezenta lege."

Litigiul principal și întrebarea preliminară

13 La 8 februarie 2018, Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (Tribunalul de Primă Instanță din Keski-Pohjanmaa, Finlanda) a adoptat o decizie provizorie de autorizare a indisponibilizării unor active aparținând Heavyinstall în vederea garantării unei creanțe fiscale în cuantum estimat de 320 022 de euro, deținută de autoritatea fiscală finlandeză față de această societate (denumită în continuare „decizia judiciară finlandeză de indisponibilizare").

14 Potrivit acestei decizii, exista riscul ca Heavyinstall să disimuleze, să distrugă sau să cedeze bunurile sale ori să acționeze într-un mod care să împiedice recuperarea creanței autorității fiscale finlandeze. În plus, asociatul Heavyinstall ar fi înșelat cu bună știință autoritatea menționată începând cu anul 2010 pentru a sustrage această societate de la executarea obligațiilor sale fiscale din Finlanda.

15 La 13 martie 2018, autoritatea fiscală finlandeză a adresat MTA, în temeiul articolului 16 din Directiva 2010/24, o cerere de asistență privind măsuri asigurătorii care trebuiau adoptate în privința Heavyinstall (denumită în continuare „cererea de asistență"). Din informațiile de care dispune Curtea reiese că decizia judiciară finlandeză de indisponibilizare era anexată la această cerere.

16 Pentru a da curs cererii de asistență, MTA a introdus, la 29 martie 2018, o cerere la Tallinna Halduskohus (Tribunalul Administrativ din Tallinn, Estonia), în vederea indisponibilizării vehiculelor Heavyinstall, și anume a două remorci în valoare de 7 500 de euro și a unui camion în valoare de 9 500 de euro, precum și a popririi conturilor bancare ale acestei societăți, deschise la toate instituțiile de credit din Estonia, în valoare de 297 304 euro (denumită în continuare „cererea de măsuri asigurătorii").

17 Prin ordonanța din 3 aprilie 2018, Tallinna Halduskohus (Tribunalul Administrativ din Tallinn) a respins cererea de măsuri asigurătorii pentru motivul că nu s-a făcut dovada îndeplinirii condiției prevăzute la articolul 136[1] alineatul (1) din MKS. În conformitate cu această dispoziție, aplicarea unor măsuri asigurătorii ar necesita să se poată considera în mod întemeiat că, după stabilirea creanței, executarea silită a acesteia riscă să fie considerabil mai dificilă, chiar imposibilă, din cauza unor acte ale contribuabilului.

18 MTA a formulat apel împotriva ordonanței menționate la Tallinna Ringkonnakohus (Curtea de Apel din Tallinn, Estonia), care l-a respins printr-o ordonanță din 8 mai 2018.

19 Potrivit acestei instanțe, din articolul 16 din Directiva 2010/24 reiese că statul membru solicitat are dreptul să aprecieze temeinicia și proporționalitatea cererii de aplicare a unor măsuri asigurătorii în raport cu propria legislație și să verifice dacă aplicarea unor astfel de măsuri este conformă cu această legislație și cu practicile sale administrative.

20 Tallinna Ringkonnakohus (Curtea de Apel din Tallinn) a examinat, pe baza acestei premise, dacă erau îndeplinite condițiile de aplicare a articolului 136[1] din MKS și a concluzionat în sens negativ, la fel ca instanța de prim grad de jurisdicție. În plus, potrivit Tallinna Ringkonnakohus (Curtea de Apel din Tallinn), aplicarea măsurilor asigurătorii a căror punere în aplicare este solicitată în privința Heavyinstall este disproporționată.

21 Pe de altă parte, MTA a fost informată de autoritatea fiscală finlandeză că, prin decizia din 21 iunie 2020, Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (Tribunalul de Primă Instanță din Keski-Pohjanmaa) a confirmat decizia judiciară finlandeză de indisponibilizare.

22 MTA a formulat recurs la instanța de trimitere, respectiv Riigikohus (Curtea Supremă, Estonia), prin care a solicitat acestei instanțe anularea ordonanței din 8 mai 2018 a Tallinna Ringkonnakohus (Curtea de Apel din Tallinn) și admiterea cererii sale de punere în aplicare a unor măsuri asigurătorii în ceea ce privește Heavyinstall.

23 Potrivit instanței de trimitere, în cauza principală, trebuie să se stabilească dacă instanțele estoniene, atunci când se pronunță cu privire la cererea de aplicare a unor măsuri asigurătorii, pot aprecia ele însele probele prezentate și pot decide, conform propriei convingeri, dacă sunt îndeplinite condițiile de aplicare a acestor măsuri sau dacă, dimpotrivă, este necesar ca instanțele menționate să se întemeieze pe aprecierea efectuată în decizia judiciară finlandeză de indisponibilizare.

24 Riigikohus (Curtea Supremă) preferă interpretarea articolului 16 din Directiva 2010/24 dată de instanțele de prim grad de jurisdicție și de apel și potrivit căreia, în esență, decizia judiciară finlandeză de indisponibilizare nu constituie decât un element de probă care trebuie examinat cu ocazia aprecierii condițiilor stabilite la articolul 136[1] din MKS. Cu toate acestea, instanța de trimitere arată de asemenea că principiile cooperării, încrederii reciproce, precum și efectivității dreptului Uniunii ar putea sugera necesitatea de a admite interpretarea articolului 16 din Directiva 2010/24 efectuată de MTA în procedura principală.

25 În aceste condiții, Riigikohus (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 16 din Directiva [2010/24] trebuie să fie interpretat în sensul că instanța statului membru care a primit cererea de măsuri asigurătorii, în cadrul soluționării acestei cereri pe baza dreptului național [ceea ce instanța solicitată poate face potrivit articolului 16 alineatul (1)], este ținută de opinia instanței statului membru de reședință al reclamantului în ceea ce privește necesitatea și posibilitatea măsurilor asigurătorii, în cazul în care instanței i-a fost prezentat un document care conține această opinie [articolul 16 alineatul (1) al doilea paragraf ultima teză, conform căruia acest document nu face obiectul niciunui act de recunoaștere, completare sau înlocuire în statul membru solicitat]?”

Cu privire la întrebarea preliminară

26 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 16 din Directiva 2010/24 trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru solicitat care se pronunță cu privire la o cerere de măsuri asigurătorii sunt ținute de aprecierea referitoare la respectarea în fapt și în drept a condițiilor prevăzute pentru aplicarea măsurilor menționate efectuată de autoritățile statului membru solicitant, atunci când această apreciere figurează în documentul prevăzut la alineatul (1) al doilea paragraf al acestui articol 16 și anexat la această cerere, sau dacă, dimpotrivă, acestea pot efectua propria apreciere în raport cu dreptul lor național.

27 În această privință, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, trebuie amintit că, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu doar de termenii acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (Hotărârea din 11 iunie 2020, ratiopharm, C-786/18, EU:C:2020:459, punctul 28).

28 În ceea ce privește interpretarea literală a articolului 16 din Directiva 2010/24, în primul rând, din modul de redactare a alineatului (1) primul paragraf al acestuia reiese că autoritatea solicitată ia măsuri asigurătorii, printre altele, dacă „acestea sunt permise de legislația sa națională și în conformitate cu practicile sale administrative” și dacă „sunt de asemenea posibile măsuri asigurătorii, într-o situație similară, în temeiul legislației naționale și al practicilor administrative ale statului membru solicitant”.

29 Astfel, acest mod de redactare se limitează să menționeze necesitatea ca măsurile asigurătorii respective să fie, pe de o parte, autorizate în statul membru solicitat și, pe de altă parte, posibile în statul membru solicitant, fără a furniza mai multe precizări cu privire la întinderea competențelor instanțelor din statul membru solicitat în ceea ce privește aprecierea condițiilor de aplicare a măsurilor asigurătorii menționate.

30 În al doilea rând, trebuie arătat că, potrivit modului de redactare a articolului 16 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2010/24, în cazul în care un document întocmit în scopul punerii în aplicare a unor măsuri asigurătorii în statul membru solicitant este anexat la cererea de asistență, „[a]cest document nu face obiectul niciunui act de recunoaștere, completare sau înlocuire în statul membru solicitat”.

31 Astfel, după cum a arătat domnul avocat general la punctul 36 din concluzii, analiza care figurează în acest document de însoțire, care privește în general respectarea condițiilor prevăzute pentru aplicarea unor măsuri asigurătorii în lumina dreptului național al statului membru solicitant, nu trebuie și nu poate fi completată și nici înlocuită în statul membru solicitat, ceea ce este în sensul unei interpretări potrivit căreia această analiză este obligatorie pentru instanțele din statul membru solicitat.

32 În ceea ce privește interpretarea articolului 16 din Directiva 2010/24 în lumina contextului în care se înscrie, trebuie arătat, în primul rând, că, potrivit articolului 17 din această directivă, articolul 14 din aceasta se aplică prin analogie pentru punerea în aplicare a respectivului articol 16.

33 Articolul 14 din Directiva 2010/24 prevede o repartizare între organismele statului membru solicitant și cele ale statului membru solicitat a competențelor de soluționare a litigiilor privind, pe de o parte, creanța, titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant, titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat sau validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitant, precum și, pe de altă parte, măsurile de executare luate în statul membru solicitat sau validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a acestuia din urmă. Această repartizare a competențelor reprezintă corolarul faptului că creanța și titlurile care permit executarea recuperării ei sunt stabilite în temeiul normelor de drept în vigoare în statul membru solicitant, în timp ce măsurile de executare sunt aplicate în statul membru solicitat, în conformitate cu dispozițiile de drept aplicabile în acesta din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 martie 2019, Metirato, C-695/17, EU:C:2019:209, punctele 33 și 34).

34 Astfel, în temeiul articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2010/24, orice contestare a creanței, precum și a titlului inițial care permite executarea în statul membru solicitant trebuie făcută în fața organismelor competente ale acestui stat membru, iar nu în fața celor ale statului membru solicitat, a căror putere de control este, prin acest articol 14 alineatul (2), limitată în mod expres la actele din acest din urmă stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 martie 2019, Metirato, C-695/17, EU:C:2019:209, punctul 35 și jurisprudența citată).

35 Transpunerea acestei jurisprudențe referitoare la articolul 14 din directiva menționată în cazul litigiilor privind măsurile asigurătorii, vizate la articolul 16 din aceasta, este de asemenea în sensul unei interpretări potrivit căreia instanțele din statul membru solicitat nu pot aprecia aceste măsuri în raport cu condițiile de fond stabilite de dreptul lor național pentru aplicarea unor astfel de măsuri, din moment ce măsurile asigurătorii menționate au fost instituite în temeiul normelor de drept în vigoare în statul membru solicitant.

36 În consecință, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 45 din concluziile sale, analiza contextuală a articolului 16 din Directiva 2010/24 conduce la concluzia că instanțele din statul membru solicitat sunt competente să se pronunțe cu privire la conformitatea procedurii de aplicare a măsurilor asigurătorii în raport cu legislația și cu practicile administrative ale acestui stat membru, însă nu și cu privire la respectarea condițiilor de fond prevăzute pentru aplicarea măsurilor menționate.

37 În al doilea rând, trebuie amintit că articolul 18 din Directiva 2010/24 enumeră cazurile specifice în care statul membru solicitat poate refuza acordarea asistenței reciproce prevăzute de această directivă. Conform jurisprudenței constante a Curții, aceste cazuri, ca excepții de la principiul încrederii reciproce, trebuie interpretate în mod strict (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 noiembrie 2013, Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, punctul 29).

38 În același sens, Curtea a admis că autoritatea solicitată poate, cu titlu excepțional, să decidă să nu acorde asistență autorității solicitante dacă se dovedește că executarea cererii de asistență ar fi de natură să aducă atingere ordinii publice a statului membru de care ține autoritatea solicitată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 aprilie 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, punctul 47).

39 Reiese astfel din analiza contextului în care se înscrie articolul 16 din Directiva 2010/24 că numai în cazuri precise și delimitate, întemeiate pe o derogare prevăzută în mod expres de această directivă sau pe jurisprudența Curții, instanțele din statul membru solicitat pot refuza acordarea asistenței pentru aplicarea unor măsuri asigurătorii.

40 În ceea ce privește interpretarea teleologică a Directivei 2010/24, trebuie să se constate că aceasta din urmă, deși aparține domeniului pieței interne, iar nu celui al spațiului de libertate, securitate și justiție, se întemeiază pe principiul încrederii reciproce. Astfel, punerea în aplicare a sistemului de asistență reciprocă instituit prin Directiva 2010/24 depinde de existența unei asemenea încrederi între autoritățile naționale interesate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 aprilie 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, punctul 41).

41 În această privință, trebuie amintit de asemenea că atât principiul încrederii reciproce între statele membre, cât și principiul recunoașterii reciproce, care are la bază primul dintre aceste principii, au o importanță fundamentală în dreptul Uniunii, având în vedere că permit crearea și menținerea unui spațiu fără frontiere interioare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 aprilie 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, punctul 40).

42 De altfel, pe de o parte, reiese din considerentul (4) al Directivei 2010/24 că, pentru a putea răspunde creșterii numărului cererilor de asistență și pentru a obține rezultate mai bune, este necesar ca asistența să fie mai eficientă, mai eficace și mai ușor de pus în practică.

43 Pe de altă parte, în conformitate cu considerentul (6) al acestei directive, este necesar să se garanteze că nici disparitățile dintre legislațiile naționale, nici lipsa de coordonare între autoritățile competente nu pun în pericol buna funcționare a sistemului de asistență reciprocă stabilit prin aceasta.

44 Or, o interpretare a articolului 16 din Directiva 2010/24 care ar permite instanțelor din statul membru solicitat să efectueze o nouă examinare a condițiilor de aplicare a măsurilor asigurătorii, în raport cu dreptul lor național, în special atunci când aprecierea acestor condiții figurează în documentul prevăzut la articolul 16 alineatul (1) al doilea paragraf din această directivă, ar fi contrară principiului încrederii reciproce, pe care se întemeiază directiva menționată, precum și cerințelor legate de buna funcționare și de eficacitatea sistemului de asistență reciprocă stabilit prin directiva menționată.

45 Pe de altă parte, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 55 din concluziile sale, această nouă examinare ar fi de asemenea contrară atât cerințelor de celeritate ce caracterizează procedura de aplicare a măsurilor asigurătorii, cât și celor ce urmăresc să evite, în cadrul procedurii de asistență, aprecieri contradictorii ale acelorași împrejurări de fapt de către instanțele celor două state membre în cauză.

46 Astfel, dintr-o interpretare literală a articolului 16 din Directiva 2010/24, precum și din contextul în care se înscrie această dispoziție și din obiectivele urmărite de această directivă rezultă că instanțele din statul membru solicitat sunt, în principiu, ținute de aprecierea efectuată de autoritățile statului membru solicitant privind respectarea condițiilor de aplicare a măsurilor asigurătorii, în special atunci când această apreciere figurează în documentul prevăzut la articolul 16 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2010/24, anexat la cererea de asistență.

47 În speță, este necesar să se arate că decizia judiciară finlandeză de indisponibilizare poate fi considerată documentul menționat la articolul 16 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2010/24. Astfel, după cum reiese din secțiunea 2.3 din anexa III la Regulamentul de punere în aplicare nr. 1189/2011, care

conține un model de declarație ce precizează motivele și împrejurările unei cereri de măsuri asigurătorii, o asemenea cerere, întemeiată pe articolul 16 din Directiva 2010/24, poate rezulta dintr-o decizie judiciară prin care se confirmă că măsurile asigurătorii sunt justificate. Modelul menționat prevede în plus că această decizie judiciară este anexată la declarația respectivă.

48 Prin urmare, instanțele estoniene trebuie să se pronunțe cu privire la cererea de asistență cu care sunt sesizate pe baza analizei care figurează în acest document, iar nu pe baza propriei aprecieri a faptelor în cauză și nici pe baza condițiilor de aplicare, în sensul articolului 136[1] din MKS, a măsurilor asigurătorii.

49 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 16 din Directiva 2010/24 trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru solicitat care se pronunță cu privire la o cerere de măsuri asigurătorii sunt ținute de aprecierea referitoare la respectarea în fapt și în drept a condițiilor prevăzute pentru aplicarea măsurilor menționate efectuată de autoritățile statului membru solicitant în special atunci când această apreciere figurează în documentul prevăzut la alineatul (1) al doilea paragraf al acestui articol 16 și anexat la cererea menționată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

50 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 16 din Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri trebuie interpretat în sensul că instanțele din statul membru solicitat care se pronunță cu privire la o cerere de măsuri asigurătorii sunt ținute de aprecierea referitoare la respectarea în fapt și în drept a condițiilor prevăzute pentru aplicarea măsurilor menționate efectuată de autoritățile statului membru solicitant în special atunci când această apreciere figurează în documentul prevăzut la alineatul (1) al doilea paragraf al acestui articol 16 și anexat la cererea menționată.

Semnături